

Zibelka

Nikoli si nisem predstavljala, da bom prevzela tako veliko odgovornost v svojem kratkem življenju zibelke.

Spominjam se dneva, ko je zasvetila svetla luč. Frančišek je kupil nekaj akacijevih desk za izdelavo zibelke.

Tako sem polagoma nastajala. Močne Frančiškove roke so počasi oblikovale in zlagale deske, v meni pa je rasla želja, da bi mu vrnila stisk roke in objem. Mama Marjeta ga je občudovala. Ob večerih je vezla ter šivala copatke in obleke za dojenčka ter krpala in robila brisače. Frančiška in Marjeto je prevevala velika ljubezen.

Končno je Frančišek na moje dno pritrdil dva usločena kosa lesa, da sem se nazadnje le enakomerno zazibala. Dobila sem občutek, da sem končno živa. Rodil se je avgusta. Zaselek Becchi je praznoval praznik Marijinega vnebovzetja.

Višek veselja sem doživela v trenutku, ko so vame položili novorojenčka z imenom Janezek Bosko. Kako bi mogla pozabiti sladkost, s katero naju je oba zibal Frančišek? Njegove roke so izražale odločne kretnje, s katerimi je odstranjeval grmovje in obdeloval vinograd, hkrati pa so posebjale varnost in obljubo prihodnosti.

Mama Marjeta je vse to ohranjala v svojem srcu. Tako sta minili dve leti.

Nenadoma se je nanje zgrnila velika nesreča. Frančišek je zbolel za pljučnico in nobeno zdravilo, ki ga je predpisal zdravnik, ni več pomagalo. Še vedno me gane spomin na Frančiškovo zbranost, ko je notarju iz Castelnuova narekoval oporoko. Še vedno mi odmevajo zadnje besede, ki jih je namenil Marjeti: »Zaupaj v Boga.«

Hiša bi se napolnila z žalostjo in zapuščenostjo, če ne bi bilo nje, Marjete. Polna zaupanja v Boga in poguma je »stisnila zobe« in živela dalje ter vzgajala vse tri sinove. Ko se je Janez, obdan z gručami otrok iz Turina in okolice, vračal v Becchi, sem samevala na podstrešju.

A ko sem ga poslušala, kako je mladim vlival poguma in prijaznosti, sem bila ponosna. Čeprav

tega nihče ne ve, sem bila v njegovih prvih letih zanj več kot preprosta zibelka: bila sem podaljšane roke njegovega očeta Frančiška.

IZ ZGODOVINE

Janezek je bil od vsega začetka deležen očetove ljubezni in bližine. Oče Frančišek je bil človek velikih človeških in krščanskih vrednot, a je umrl, ko je bilo Janezku le dve leti.